

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filtnet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.: 24358678

Reisverslag 11 tot en met 19 mei 2008

“Juicht, gij hemelen en juich, gij aarde....want de Heere heeft Zijn volk vertroost en zal Zich over Zijn ellendigen ontfermen (Roechama tonen) (Jesaja 49:13)

“Laat ieder van u de gave die hij van God gekregen heeft, gebruiken om de anderen daarmee te helpen...Helpt u anderen, doe dat dan vanuit de kracht die God u geeft.” (1 Petrus 4: 10,11)

Toestemming te laat

Drie dagen voordat we met een hulptransport naar Oekraïne zouden gaan, lieten onze Joodse vrienden in Chmelnitsky weten, dat de toestemming van de regering in Kiev voor de lading een week later (te laat) zou worden gegeven. Hoewel wij ruimschoots van te voren de papieren hadden opgestuurd, hadden de ambtenaren in Kiev

van te voren geen rekening gehouden met de vrije dagen. Dat was wel even schrikken. En natuurlijk kwam de vraag: Waarom? Nog niet eerder was dit voorgekomen. Wij konden echter om verschillende redenen de reis niet een week uitstellen. We besloten om de busjes bijna halfvol met waardevolle spullen te laden en toch te vertrekken op zondagmorgen 11 mei. Deze keer met twee busjes bestuurd door Paul en Cora en Wim en Ria. We vertrouwden erop dat de Heere alles ‘voor’zag en het hoe en waarom wist.

Behalve de gebruikelijke kleding, speelgoed, matrassen, schoenen, stoelen, stukken kaas en een souveniertje hadden we ook 10 boeken van “De schuilplaats” van Corrie ten Boom in het Russisch bij ons. In de overtuiging dat de geadopteerde families dit boek graag zouden willen lezen: Een Nederlandse vrouw (familie) die vanwege hun liefde voor het Joodse volk lijden moesten in de kampen. Maar vooral ook hoe Gods liefde in de Heere Jezus dieper rijkt dan de diepste put. We hoopten zo hiermee zaad ter bemoediging te mogen zaaien.

Reis en aankomst

De reis ging via Duitsland en Polen, met een overnachting in de buurt van Krakau. Onderweg zagen we heel veel uitgestrekte velden met geel koolzaad. Blinkend in de zon. Zo indrukwekkend.

We vervolgden onze weg en kwamen via een vrij kleine grensovergang het land Oekraïne binnen. Het ‘drugshondje’ rook niets. Binnen een uur waren we over de grens en zonder problemen! PTL. Toen op weg naar Chmelnitsky.

Sinds vorig jaar mei hebben we ook met Chesed in deze plaats een relatie opgebouwd. Tien oudere eenzame Joodse mensen, van wie enkelen ook gehandicapt, zijn al in het adoptieplan opgenomen en met hen wordt vanuit Nederland ook gecorrespondeerd. We hebben gemerkt hoe ontzettend veel dat doet.

We kwamen maandagavond in het begin van de avond in Chmelnitsky aan. Mila, onze contactpersoon samen met Sveta, was naar het hotel gekomen en nodigde ons direct uit om op het kantoor van Chesed met Igor de planning door te nemen. In het bouwvallige gebouw werden we warm verwelkomd.

Toen Igor hoorde dat we twee computers bij ons hadden, stelde hij voor dat we de volgende morgen één ervan naar een Joodse jongen in Kamjanets Padolski zouden brengen. Hij had hem dringend nodig voor zijn studie.

Voor de woensdagavond nodigde Igor ons uit voor een concert georganiseerd ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan van Israël.

Kamjanets Padolski

Dinsdagmorgen vertrokken we om 8 uur al naar Kamjanets Padolski. En trip van bijna twee uur. Daar ontmoetten we de vrouw Sonja die de

distributie van voedsel ed. voor de Joodse mensen in deze plaats regelt. Ze was heel blij met de kleding voor alle leeftijden die we bij haar achterlieten en met de dekens, poppen en ander speelgoed.

We aten in de Stalovoja, waar dagelijks nog maar vijf mensen komen eten. Tien mensen krijgen het eten thuis bezorgd. In de stad is geen synagoge meer. We haastten ons om op tijd terug te zijn in Chmelnitsky. We wilden zo graag nog een aantal geadopteerde mensen bezoeken.

Irina en Maria

Als eerste bezochten we Irina en Maria. Ze vroegen gelijk: “Waar zijn de kinderen? Het was zo leuk.” Daarmee bedoelden ze het bezoek in augustus met de familie van Ooijen, met zes kinderen erbij. Deze twee vrijgezelle zussen hebben helemaal

geen familie. Omdat Irina invalide is hebben ze veel hulp nodig. *“Zonder hulp van Chesed en de hulp uit Nederland zouden wij onmogelijk kunnen leven.”*

De zussen vertellen dat ze door Chesed ook contacten met andere Joodse mensen hebben gekregen. Zoals bijvoorbeeld met Noedel. *“Hij belt regelmatig en vraagt dan: Meisjes hoe gaat het?”* We gaven hen de kadootjes van hun sponsors in Nederland, waarbij ook een foto en het boek ‘De schuilplaats’ van Corrie ten Boom in het Russisch. Ze waren hier zo blij mee, en ook met de brief die ze hadden ontvangen.

Jefim Noedel

Hierna gingen we naar Jefim Noedel. Hij had al verschillende keren naar Chesed gebeld om te vragen of we er al waren en of we langs wilden komen. Jefim is 58 jaar, maar kan al vanaf 1994 niet meer werken, vanwege een ziekte aan zijn wervelkolom. Vanaf zijn 20ste draagt hij al een stug corset bij de lendenen en aan de borstkas. Hij kan al 10 jaar niet meer zitten. Hij ligt of hij staat. Eten, drinken, gedichten schrijven en praten doet hij allemaal staande. Deze man die zelf zo beschamend dankbaar is en vol vriendelijkheid begon eerst te zeggen wat wij voor hem betekenen: *“Jullie brengen een ander leven. Ik heb al veel bezoek gehad, maar zij zijn niet zoals jullie, met een open gezicht en ogen!”* *“Slava Bogoe!”*, zeiden wij, *“God alle dank!”*. Jefim die heel zijn leven geïnteresseerd is in veel zaken op het gebied van geschiedenis, economie, politiek, techniek en voetbal, weet ondertussen het een en ander over ons kleine Nederlandje te vertellen. Dat is hij via de informatieve programma’s op de t.v. te weten gekomen; hoeveel inwoners Nederland heeft, een paar uitvinders, de watersnoodramp en het aantal doden toen. Enz.

Gevraagd naar familie vertelt hij, dat zijn grootouders in de oorlog zijn omgekomen, dat zijn vader in de oorlog zijn handen is kwijtgeraakt en 30 jaar geleden al is overleden en dat zijn moeder 14 jaar geleden is gestorven. Alleen een paar neven, ver weg heeft hij nog over. *“Ik ben God en de mensen dankbaar dat ik nog leven mag.”*

We lieten behalve een soevenirtje en een stuk kaas ook het boek “De schuilplaats” van Corrie ten Boom in het Russisch achter. Met een korte toelichting. Jefim zal het zeker lezen.

We keerden terug naar Chesed om daar de kinderen die opgetrommeld waren te ontmoeten en wat kadootjes te geven. Voor de kinderen die niet aanwezig waren lieten we kadootjes achter. Het is altijd zo beschamend om te zien hoe dankbaar kinderen in Oekraïne nog zijn met een klein kadootje.

Asja Barmak

Daarna bezochten we Asja, een 79-jarige vrouw, die door een breuk aan beide benen en een slechte rugwervel al bijna 10 jaar bedlegerig is. Het gaat redelijk goed met haar: *“De ene dag beter dan de andere,”* zoals ze zelf zei. Ook zij miste de kinderen die er in augustus bij waren. Ze wist alles nog precies, wat er gezegd was en waar iedereen zat. Ze begon daarna honderduit te

vertellen over de brief die zij ontvangen had uit Nieuw-Lekkerland, van haar sponsors. We moesten hem haar aanreiken. Hij had in het Russisch geschreven: *‘Geliefde zuster in de Heere,’* zo begon ze zelf voor te lezen. *“Ik was zo blij, toen ik de brief gelezen had, was ik erg aangedaan en moest ik huilen. Ik weet alles van die familie, waar ze wonen, wat voor werk hij doet, over het huis. Ik zie gewoon voor me hoe het is. Iedereen die bij mij komt heeft de brief gelezen. Ik voel dat hij zo goed is, ik zie dat het uit een goed hart komt. Hoe kan het dat iemand er zoveel werk en tijd aan besteed om mij te schrijven.”*

Asja vertelde over haar verleden, hoe wonderlijk zij gespaard is in de oorlog, maar ook over veel verdriet. Al vanaf 1981 is zij weduwe, haar man stierf plotseling. En haar verdere familie kwam al om in de afschuwelijke oorlog. Ze is zo blij dat haar burens haar helpen en dat ze vrienden heeft bij Chesed en nu ook in Nederland. *“Een Russisch spreekwoord zegt: Zorg niet dat je 100 roebel hebt, maar dat je 100 vrienden hebt.”*

Het enige dat ik over heb is een goed geheugen. *“Elke dag dank ik God dat ik het geheugen nog heb.”*

Ze is blij met alle liefde die ze ontvangt. Toen we het boek “de Schuilplaats” gaven begon ze gelijk de achterkant te lezen al knikkend en zeer geïnteresseerd.

’s Avonds waren we nog uitgenodigd door de Igor de directeur om ergens te gaan eten.

Ontmoeting

Er was ons gezegd dat we de volgende dag, woensdag, om 11 uur bij Chesed aanwezig moesten zijn. We zouden dan ergens naar toe gaan voor een ontmoeting.

Waarheen? Dat wisten we niet. Toen we er aankwamen, waren er meerdere mensen verzameld, stuk voor stuk feestelijk gekleed. We reden 20 km de stad uit en kwamen op het platteland bij een mooi gebouwtje uit. Het bleek een buiten verblijf te zijn, ook van Chesed. Bedoeld voor ouderen, jongeren en gezinnen om een dag of een paar dagen door te brengen om wat bij te komen in de stille omgeving en schone lucht.

We kwamen in een kring te zitten met allerlei vertegenwoordigers van organisaties, bevolkingsgroepen en naar al gauw bleek ook van kerken. Ook de KGB was vertegenwoordigd, alsook de stadsregering en de Israëliëse ambassade. Dit was door Igor van Chesed georganiseerd ter gelegenheid van het 60 jarig bestaan van Israël. Iedere vertegenwoordiger kreeg het woord, bracht de felicitaties over en vertelde iets over de aard en het werk van de organisatie die hij of zij vertegenwoordigde. Ook de vertegenwoordigers van de kerken spraken bemoedigende en zegenrijke woorden, waarbij de liefde geproefd werd.

Door de Geest geleid

Als laatste waren wij ook aan de beurt. Wim vertelde, over Stichting Roechama, over de verbinding met en liefde tot het Joodse

volk, over de grote scheiding die in de geschiedenis heeft plaatsgevonden en dat de terugkeer van het Joodse volk en de Staat verboden zijn van de spoedige komst van de Messias. *“Al mogen we nu nog een verschil hebben over Wie Hij is, als Hij komt, zal er vrede op aarde komen te beginnen in Jeruzalem.”*

Wat een gelegenheid werd daar geboden. Na afloop spraken we nog met Alexander en zijn vrouw Christine. Zij bleken van “de zevende dag adventistenkerk” te zijn. We proefden hetzelfde verlangen bij hen: het Joodse volk liefhebben, en hen tot jaloersheid verwekken door zelf gehoorzaam te zijn en in de liefde van Jezus te blijven.

Daarna kreeg ieder de gelegenheid de Israëliische ambassadeur vragen te stellen over het huidige functioneren van de Staat Israël. Er werd flink gebruik van gemaakt.

Igor wees ons op het grasterrein nog een plek waar hij graag in de toekomst zes kleine caravans wilde neerzetten. Zodat mensen als ze in dit tehuis verblijven ook kunnen overnachten buiten het gebouw. Hij vroeg ons om hem hierbij te helpen. *“Kunnen jullie die niet meebrengen achter de auto en dan hier achterlaten?”* We zullen zien wat mogelijk is.

Bijzonder dat we dit allemaal mochten meemaken. Dat we hier tijd voor hadden kwam alleen maar doordat we nu geen douaneprikkel hadden. Gods Geest leidde het zo.

Familie Solomovits

In Chmelnitsky aangekomen gingen we naar de familie Solomovits. De vader, Anatoly, kreeg in 1996 een insult en kan zich nu met veel moeite en hulp verplaatsen van zijn bed naar een vaste plaats in de kamer. Hij is stabiel en wordt verzorgd door zijn gelovige vrouw Nina. Zij is zo dapper en vol vertrouwen. Met pijn en verdriet vertellen ze van hun zoon, Oleg, die drie jaar in Afganistan gediend heeft, van 1984-1987 in de bloei van zijn

leven. *“Daar is zijn hele leven verwoest, hij heeft daar zulke afschuwelijke dingen meegemaakt. De moslimideologie is dat als je een ongelovige doodt je naar de hemel gaat. Kinderen worden gelokt met snoepjes en daarna getraind om te doden.”*

Al vanaf zijn 39ste jaar kreeg Oleg een oorlogspensioen. Bij dit onderwerp werd Anatoly zo emotioneel dat we gauw op een ander onderwerp overgaan.

Nina vertelde hoe zij al 47 gelukkig getrouwd zijn. De wonderen van God zijn er ook. Anatoly was als 3 jarige in een zak door zijn moeder verstopt, meegenomen naar de Partizanen. Hij was bij Oekraïense mensen

ondergebracht geweest, moest elke keer verder trekken en heeft zo de oorlog overleefd. God zij gedankt.

Toen getuigde ze: *“God is mijn schuilplaats, mijn hoop. Wij hebben nu al eeuwig leven, alleen het vlees sterft. We zullen witte klederen ontvangen.”*

Alla Kostjoek

Nog twee bezoeken legden we af. Bij twee nieuw geadopteerde mensen. Als eerste bezochten we Alla Kostjoek, die met haar kleindochter Vika samenwoont. De moeder van Vika is overleden.

Een zoon van Alla woont in Israël. Hij en zijn vrouw hebben ook één kind, Sasja. Alla en Sweta, die met ons de bezoeken doet, spraken erover dat het zo fijn is dat je er eerlijk voor uit kunt komen dat je Jood bent. We hebben nu ook een eigen land. Sweta kent een oude man, die als kind in het ghetto veel geleden heeft. Dit vertelde hij op een keer en ook dat hij door een wonder is vrijgekomen. *“Ik heb jou nu verteld dat ik Jood ben. Maar ik heb het nooit aan iemand gezegd,”* zo vertrouwde hij haar toe. Vika kwam even later uit school. Voor dit schattige meisje hadden we nog wat speelgoed in het busje. Ze wist niet hoe hard ze naar oma moest rennen om het haar te laten zien.

Sofie Sorokopoed

Het tweede bezoek was bij Sofie Sorokopoed. Zij woont alleen. Zowel haar man als haar vader en moeder zijn overleden. Zijzelf tobt erg met haar gezondheid. Ze had stenen in haar nieren en ze heeft heftige aanvallen gehad. 15 jaar geleden is ze al in Kiev geopereerd en later ook nog

een keer in Chmelnitsky omdat de steen er nog steeds zat. Sofie vertelde dat ze ook lijdt onder radioactiviteit als gevolg van de Tsjernobylramp. Ze heeft hoge bloeddruk, slikt voortdurend tabletten en heeft een stoma. Ook heeft ze last van haar handen en voeten. Ze leeft heel arm. Meer dan de helft van het geld van haar pensioen, 580 Grivna per maand (€75,-) gaat op aan de vaste lasten. En veel producten zijn bijna net zo duur als bij ons. Kleding maakt ze zoveel mogelijk zelf. Sofie vertelde dat ze begonnen is met het schrijven van gedichten. Ze voelt zich zo eenzaam. Ze las een prachtig gedicht voor. Ria vertelde iets over het leven van Corrie ten Boom en Gods leiding en liefde. Het boek ‘De schuilplaats’ nam ze wat graag aan en het zal voor haar zeker een bemoediging zijn.

Concert en afscheid

We moesten ons haasten om bij het concert aanwezig te zijn. We konden net nog genieten van het gitaarspel en de zang van een gelovig duo.

Verder was er veel muziek en zang met veel bekende liederen. Na het concert ontmoetten we Rosa Bielintsoek nog. Zij is ook in het adoptieplan opgenomen. We maakten kennis met haar. Ze is getrouwd geweest en heeft een zoon, Boris, een kleinzoon Maksiem en een dochter Loedmila. Omdat zij moet leven van een klein pensioen hebben we haar opgenomen in het adoptieplan. De volgende morgen, donderdag, namen we afscheid van de mensen bij Chesed. We werden heel erg bedankt voor de liefde die ze geproefd hadden in alle hulp en bezoeken. En ook de wijze waarop wij als echtparen mogen werken waren voor hun een voorbeeld, zeiden ze. Dank U Heer.

Chesed Vinnitsa

We reden door naar Vinnitsa, waar we ook veel adoptiegezinnen hebben. We werden hartelijk ontvangen door Ira (Koen was naar Israël om een studiereis van Roemenen te leiden) én Chaya, het dochtertje van zeven maanden.

We bezochten Chesed en praatten bij met Vova de directeur. *“De winter en het voorjaar zijn zwaar geweest. Veel oudere mensen zijn overleden. Voor hen is het wisselvallige weer heel slecht geweest. Kou, regen, warmte, grote temperatuurverschillen”* Vova haalde uit zijn eigen jeugd aan, dat de sneeuw die in november viel bleef liggen tot het eind van de winter in maart, of soms april. *“-25 Graden was toen normaal voor een langere tijd in de winter. Nu is het één keer -28 graden geweest, maar dat was voor een paar dagen.”*

Tuberculose

Een paar gezinnen wilden we zeker bezoeken. We begonnen met de Droezjinie familie. Alleen Natasja, de moeder was thuis, vader Oleg was aan het werk. Dochter Lera zit op de Joodse school in Kiev en Andre leert in Vinnitsa op een school. Natasja heeft al 10 jaar tuberculose. Ze belandde in het ziekenhuis

en verloor 20 kilo aan gewicht tijdens de behandelingen. Ze kreeg bezoek van Evangelisten en zij beiden bekeerden zich tot de Heer. Sinds 2004 heeft de ziekte een chronische vorm aangenomen. Er zijn in Oekraïne de laatste 40 jaar geen nieuwe medicijnen meer ontwikkeld en de oude medicijnen werken niet meer. Natasja liet de laatste longfoto's zien, waarop vele grote witte vlekken de plaatsen aangeven die aangetast zijn. *“Wij hebben heel weinig artsen en goede specialisten. Ik leef nog dankzij de wil van God. De meerderheid van degenen waar ik toen mee in het ziekenhuis lag is al overleden, ook jonge meisjes. Elke dag dank ik God dat ik mocht blijven leven. We hopen naar Israël te gaan. De documenten die nodig zijn voor onze zoon André om naar Israël te kunnen volgens een programma zijn gevonden. We hebben twee*

jaar gezocht naar zijn geboortebewijs. Hij kan daar gratis studeren en kost en inwoning zijn ook gratis”

Het enige probleem is nu nog, dat Oleg vroeger in de gevangenis heeft gezeten en uit de ouderlijke macht ontzet is geweest en er toestemming voor André gegeven moet worden door de vader. Als dit probleem opgelost is kan André naar Israël en kan het gezin later volgen.

Natasja getuigde hoe de Heere hun ellende gezien en hun bidden gehoord heeft *“Ik weet niet hoe jullie en anderen mij gevonden hebben. Als ik problemen heb wend ik me tot God en dan komen jullie of anderen. In een hele zware periode kwamen er mensen van de kerk, ben ik bij Chesed terechtgekomen en kwamen jullie in ons leven. En nu zijn er mensen in Nederland die ons steunen. Ze hebben meegeholpen dat er een wasmachine is gekomen. Jullie kunnen niet voorstellen hoe moeilijk het voor mij was om te wassen.”*

Het boek ‘De schuilplaats’ was hier ook echt op zijn plaats. We hebben met Natasja gebeden om genezing en ook dat zij als gezin spoedig Alya kunnen maken naar Israël. Gedenk hen in uw gebeden. Hun en onze hoop is op Israëls God.

De drie bandieten

Het volgende bezoek is bij de familie Moesiejenko. Met acht mensen wonen ze in een driekamer flat. Een opa en oma met twee kinderen, een schoonzoon en drie kleinkinderen

van ondertussen 13, 15 en 16 jaar die al jaren grotendeels worden opgevoed door opa en oma. De drie jongens worden door opa stevast de drie bandieten genoemd. Eén moeder, Helene, heeft geen werk, de andere ouders werken hebben nu wel werk. De drie kleinkinderen worden gesponsord. Andre (15) heeft een aangeboren leverafwijking en Dima (16) een soort van epilepsie. Alleen oma en Andre waren thuis toen we langs kwamen. Oma is trots op haar jongens. Ze vertelde honderduit over van alles. Ook het verleden kwam ter sprake. *“Ik herinner me de oorlog nog heel goed”* En toen vertelde ze over hoe ze als kind de oorlog had beleefd. Ze wist dat Hitler een bunker in de buurt had laten bouwen en dat Russische krijgsgevangenen en Joden eraan gewerkt hebben. Ook wist ze van haar moeder hoe de Duitsers zes dagen lang heel veel Joden hebben doodgeschoten en in een massagraf ‘gedumpt’. *“Wij hadden heel veel Joodse vrienden (oma is zelf niet Joods, haar man Georgie wel). Mijn man zijn moeder is ook vermoord. Zijn vader zat in het leger. Hij heeft zich verstoppt. Wij hebben ook heel veel Joden verstoppt.”*

Ook over alledaagse dingen spraken we nog of beter gezegd; Zij sprak, Ria vertaalde en wij luisterden, want oma was een gezellige prater.

Ondertussen was opa ook thuisgekomen maar wij moesten weer gaan. Ook hier lieten we een souvenir, een stuk kaas en het boek achter.

Voor de 12 jarige Dennis Michalovits hadden we snaren voor zijn gitaar meegekregen. Die brachten we bij hem en zijn oma. De moeder van Dennis, Natasja, heeft een erfelijke aandoening en lag in een andere kamer. Zij komt

al jaren niet meer buiten. Opa is acht jaar geleden aan dezelfde ziekte overleden.

Dennis speelt ondertussen behalve gitaar ook trommel. Hij krijgt nu ook les in klassiek gitaarspelen.

Vrijdag

We sliepen de twee nachten die we in Vinnitsa doorbrachten in en groot huis van Operatie Mobilisatie.

Vrijdag brachten we nog meer bezoeken; o.a bij Eduard, de MS-

patiënt, wiens vrouw 1 ½ jaar geleden ook aan deze ziekte overleed. Gelukkig komt er elke dag iemand van Chesed om voor hem te zorgen, eten te geven, te wassen en huishoudelijk werk te doen. Zaterdag en zondag komt iemand van de gemeente van Koen en Ira langs om voor Eduard te zorgen. Dit kan allemaal gedaan worden dankzij het dubbele adoptiegeld dat gegeven wordt voor Eduard. Ook Igor Prokopjok met zijn moeder bezochten we. Deze jongen heeft psychische problemen en is ook autistisch. Hij lag aangekleed op z'n bed toen we kwamen en hij bleef daarop liggen. Er is veel armoede in het gezin en ook zijn er sociale problemen. Omdat Igor nogal bang is hebben we hem het verhaal van David verteld, die de Herder kende en niet bang was, zelfs niet voor een reus. We lazen psalm 23 en gaven hem daarna het boekje: 'de goede Herder'.

Vrijdagmiddag en -avond

Het laatste bezoek op vrijdag was bij de familie Fiedra. Oma Alla, dochter Elena en kleinzoon Viktor wonen met z'n drieën in een flatje. Viktor kan heel goed leren. Afgelopen zomer is hij met zijn moeder naar familie in Moskou geweest. Omdat

Viktor zo geïnteresseerd is in techniek en geschiedenis hebben ze veel musea en grote bouwwerken bezocht. Vol trots liet Elena de foto's zien. Oma, geboren in Berditsiv, waar driekwart van de bevolking Joods was, heeft als kind veel gezworven door heel de voormalige Sowjetrepubliek. Haar vader diende in het leger en was ook gelegerd in Wladiwostok. In de oorlog is zij geëvacueerd geweest in Rusland. Oma heeft dus heel veel gereisd. We bleven meer dan een uur bij hen, dronken veel thee, bekeken nog wat foto's en gaven ook onze 'kadootjes'.

Toen was het inmiddels bijna avond. De sjabbat begon met een maaltijd bij Ira, we hadden een gezellige avond. De volgende morgen zouden we al vroeg vertrekken naar Zitomir, om daar een dienst bij te wonen van de Messiaanse gemeente Beth Ha'emet (Huis van waarheid). Het Joodse meisje Joelia Telesman, die twee maanden bij ons in huis was, via de Stichting CCR, behoort tot deze gemeente. We hadden met de voorganger Arkadi al eerder contact gemaakt, maar nog nooit een dienst bijgewoond. Na de dienst waren we uitgenodigd door Joelia's ouders, Boris en Lera en oma om bij hen de verdere sjabbat door te brengen.

Zitomir

Zo is het ook gegaan. Na lang zoeken vonden we het gebouw van de samenkomst en kwamen net op tijd. We genoten van de liederen (Hebreeuws en Russisch naast elkaar) de muziek en

zang, de preken, de spontaniteit in de omgang en ook in de dienst. Kortom van de eenheid in de Heer. We mochten ook zelf de groeten overbrengen en kort iets vertellen over onze bediening en hoe de Heere zo wonderlijk Joelia bij ons in huis gebracht had, waardoor we met deze gemeente nu ook contact hebben. Er was een open sfeer. Er waren veel gelijkenissen met de gemeente in Nieuw-Lekkerland, met dit verschil dat ongeveer 30 % Joods is. Boris vertelde later dat de verhouding vroeger was 75% Joods en 25% overige gelovigen. Maar dat veel jonge gezinnen alya hebben gemaakt. Er wordt veel aan evangelisatie gedaan, de laatste jaren veelal "relatie-evangelisatie". Volgens Boris is de tijd van grote campagnes voorbij in Oekraïne. Zij blijken niet langer effectief.

We hadden zo'n geweldige tijd 's middags nog bij de familie Telesman. Boris vertelde dat hij normaal nog twee (huis)gemeenten langs gaat op zaterdagmiddag en – avond om daar het Woord te brengen en/of te zingen en te begeleiden op de gitaar, maar vanwege ons bezoek had hij een andere broeder gevraagd zijn plaats in te nemen. Zijn bekeringsverhaal en dat van het hele gezin en hun bediening waarin zij mogen staan, is indrukwekkend. We hebben Boris uitgenodigd dat D.V. een keer in Nieuw-Lekkerland te komen vertellen. Dan kan hij ook het Woord brengen en met ons zingen. God weet of het er een keer van komen gaat.

Afscheid en dank

We namen afscheid van deze mensen, die voor altijd een plaats in ons hart hebben. We voelden zo de eenheid van de Geest in onze gesprekken en gebeden. We

hebben een wonderlijk God. Zijn Naam zij geprezen. Ook daarvoor dat wij uiteindelijk ook veilig en gezond zijn thuis gekomen. Dat was niet vanzelfsprekend, want op de terugreis werden Ria, Paul en Cora ziek; misselijkheid, darmklachten, overgeven enz. De reis duurde daardoor een halve dag langer, maar dat kon de vreugde en dankbaarheid niet wegnemen.

"Zeg altijd voor alles dank aan God de Vader in de naam van onze Heere Jezus de Messias!" (Efeze 5:20)
"Amen."